

Zusje

De zon schijnt door de tralies naar binnen. Ik voel de koude herfstbries tegen mijn gezicht als ik probeer om naar buiten te kijken. Leeg. Er is geen enkel teken van leven te zien. Dit had ik natuurlijk al kunnen verwachten; zo is het elke dag. Maar toch blijf ik hoop houden dat ik hier ooit wegkom. Wie dan ook, wat dan ook, het maakt me allemaal niet meer uit, zo gek word ik hier.

Toen vorig jaar heel mijn dorp in rook opging, zijn we allemaal ondergebracht in een voormalige gevangenis. Niemand wilde ons iets vertellen, families werden uit elkaar gerukt en uiteindelijk heeft iedereen een eigen kamer gekregen met geen enkele mogelijkheid tot contact met elkaar, noch met de buitenwereld. Althans, dat denk ik. De enige persoon die ik in dit jaar heb gezien, is Luke. Hij brengt me elke dag tegen zonsopgang en zonsondergang eten, maar mij iets vertellen doet hij niet. Ik kan het best goed met hem vinden. Hij mag me dan wel niets vertellen over wat er aan de hand is, maar over triviale dingen praten we dagenlang.

‘Het is zover,’ zegt Luke als hij de volgende ochtend binnenloopt.

‘Wat is zover?’ vraag ik aarzelend. Mijn stem trilt, maar ik wuif alle nare gedachten die zich in mijn gedachten vormen weg. Waarom ik het vraag, weet ik niet.

‘Je wordt naar een andere locatie gebracht, met meer luxe,’ zegt hij met een glimlach.

Het enige wat ik weet is dat ik Luke kan vertrouwen. Althans, ik heb niet veel keus. De kamer waar ik nu in verblijf is nogal kaal en grijs, niet echt iets om vrolijk van de worden. Maar ja, na een tijdje wen je daaraan.

‘Hallo? Aarde aan Isa?’ Luke zwaait met zijn handen voor mijn gezicht om mijn aandacht te trekken. Isa is mijn naam helemaal niet. De naam dreunt elke keer weer door in mijn hoofd, maar na al deze tijd begrijp ik het nog steeds niet. Ik wil hem voor de duizendste keer zeggen dat ik Mila heet, maar ik weet dat het geen zin heeft.

‘Dit zijn nou eenmaal mijn orders,’ heeft Luke steeds gezegd, ‘Je wil toch niet dat we allebei vermoord worden omdat we ons niet aan onze rol houden?’ Ik hoor het hem nog zeggen.

Luke komt dichterbij en injecteert me met een verdovingsmiddel en voordat ik ook maar iets kan doen, val ik in zijn armen en draagt hij mij uit mijn hel.

Als ik wakker word, denk ik voor een split second dat het afgelopen jaar een nachtmerrie was en ik eindelijk ontwaak. Deze gedachte wordt abrupt verstoord door een scherpe pijn in mijn hoofd als ik probeer rechtop te gaan zitten. Het is niet meer leeg. Terwijl ik langzaam om me heen kijk, hoor ik voetstappen op de gang. De voetstappen van Luke. Na een jaar alleen hem gezien te hebben, ken ik al zijn trekjes uit mijn hoofd.

‘Waar ben ik?’ vraag ik.

‘Dat zei ik toch al, op een betere plek.’ Hij glimlacht naar me. Zo had hij dat nog nooit gedaan. ‘Maar houd je vragen voor jezelf, ze kijken mee,’ zegt hij terwijl hij naar de camera in de hoek van de kamer wijst. ‘En, Isa, heb je goed geslapen?’

Als ik geen antwoord geef, verduistert zijn gezichtsuitdrukking alsof hij bedoelt dat ik mee moet spelen, want anders gebeurt er iets ergs met me. Vol zenuwen en naar beneden kijkend zeg ik dan maar dat ik goed heb geslapen.

Lukes gezicht klaart meteen op en hij geeft me een aai over m’n haar. ‘Daar ben ik blij om, mijn lieve Isa, geniet van je ontbijt.’

Zodra Luke weg is, kijk ik voor de eerste keer pas echt om me heen. Het is de typische kamer van een zestienjarig meisje. Het voelt raar, er hangt een vaag gevoel van nostalgie in deze kamer, alsof er voor mij iemand anders heeft gewoond. Ik plof neer op het bed met mijn croissant in mijn mond en merk gelijk al dat het harder is dan dat een kussen in mijn herinnering zou moeten voelen. Ik werp nog een blik op de camera en besluit het kussen in mijn handen te nemen en open te maken. Op het blote oog ziet het kussen er normaal uit. Het voelt ook niet zwaarder. Maar als je iets beter je best doet, zit er in het midden een klein boekje. Ik draai me met het boekje van de camera af, want ik krijg het gevoel dat ik dit niet had mogen vinden. Op de voorkant staat de naam Isa geschreven.

Ik schrik. Mijn hoofd begint nog harder te bonzen. Volgens de data is het van vijf jaar geleden. Mijn ogen glijden over de woorden. Bij de woorden ‘gevangenis’ en ‘Luke’ gaan mijn haren overeind staan. Ik raak in paniek. Wat als alles wat Luke mij heeft verteld een leugen is?

Voetstappen op de gang. Ik doe snel het boekje onder de dekens en ga verder met mijn eten.

‘Is het lekker?’ vraagt hij onderzoekend.

‘J-ja, zeker!’ zeg ik, terwijl ik mijn zenuwen onder controle probeer te houden. Ik kan aan hem zien dat hij me opeens niet zo vertrouwt, maar erover doorgaan doet hij niet.

Weken gaan voorbij. Elke dag hetzelfde liedje. Ik ben mentaal zo gesloopt dat ik niet weet hoe lang ik dit nog volhoud. Luke houdt me steeds meer in de gaten, waardoor ik het niet durf om het dagboek nog een keer aan te raken. Vandaag is anders. Luke komt zoals gewoonlijk rond zonsopgang mijn eten brengen. Alleen heeft hij vandaag een taart meegenomen met mijn naam erop.

Nee, wacht, dat is mijn naam niet. Er staat ‘Isa’.

‘Wel gefeliciteerd, wel gefeliciteerd...’ Ik luister maar half. In de chaos die zich mijn gedachten noemen, komt een herinnering naar boven. Van Isa. 5 september. Dat is haar verjaardag.

Als Luke klaar is met zingen, vraag ik welke dag het is vandaag. ‘Het is je verjaardag, 5 september, gekkie. Gefeliciteerd lief zusje.’

Als ik hiervoor al geen slecht gevoel had over dit alles, dan had ik het nu wel. Ik probeer zo kalm mogelijk te blijven totdat Luke weer weg is, maar diep vanbinnen verlies ik alle hoop.

Ik wacht totdat zijn voetstappen verdwijnen en race naar het dagboek. Ik moet hier weg. Ik moet weten wat er aan de hand is. Op de laatste pagina's vind ik waar ik naar op zoek was. Isa was Luke zijn zusje. Hij was helemaal geobsedeerd met haar. Twee jaar lang heeft ze hier opgesloten gezeten, maar de laatste pagina eindigt abrupt. Isa wist dat er iets ergs ging gebeuren – net zoals ik dat nu weet.

Dan valt er iets uit het dagboek. Het is een foto van Luke en Isa. Ze lijkt sprekend op mij. Ik gooi het dagboek opzij en spring op van het bed. Ik. Moet. Hier. Weg. Dat is alles wat er door me heen gaat. Ik gooi alles overhoop in de hoop een uitweg uit deze nachtmerrie te vinden.

In alle hectiek vergeet ik één ding: de camera.

Voordat ik het weet staat Luke voor me. Die lieve Luke, van wie ik dacht dat hij het beste met me voor had.

En dan opeens besef ik het. Ik sta oog in oog met mijn toekomstige moordenaar.

Ingezonden door Kimberley Schuurmans van Koning Willem I College Zakelijke Dienstverlening – Financiën en Administratie